

De oude jongen

Iedere zaterdag ging Bryanna naar Kael met een mand wol.

Ze keek toe hoe hij sokken breide.

Genoeg voor alle voeten in het dorp en alle voeten in de stad.

Eens per week vertrok er een kar met sokken, over de weg naar de rivier en de groene heuvel.

Als Bryanna naast Kael bij de deur zat, zag ze de kar verdwijnen.

‘Waarom lopen er enkel schapen over de heuvel?’ vroeg ze. ‘Nooit mensen?’

‘Hm, tja,’ zei Kael dan, ‘dat is een lang verhaal, voor een lange avond.’

Hij breide weer een sok.

En zei geen woord.

Toen besloot Bryanna ’s avonds naar Kael te gaan.

De avond was de tijd voor lange verhalen.

Als ze nu om een verhaal zou vragen, kon Kael geen nee zeggen.

Het was een warme zomeravond.

Een avond waarop de mensen moe voor hun huis zaten en vogels zongen in donkere bomen.

Bryanna liep zonder mand.
Zonder al die bollen wol kon je door het gras rennen.
Je kon bloemen plukken en honing ruiken.
Je kon treuzelen en verdwalen.
En wachten tot het bijna helemaal donker was.
Bryanna wachtte op het donker onder een appelboom.
Ze zag vleermuizen door de lucht buitelen.
Ze hoorde het kabbelen en klotsen van de rivier.
Als je lang luisterde, hoorde je er een liedje in.

Bryanna ging op weg toen ze net nog durfde.
Achter de groene heuvel kleurde de hemel rood.
In de verte kon ze Kaels huisje zien.
Ze besloot door het wilde veld aan de rand van het dorp te gaan.
Dat was korter dan over de weg.
In het wilde veld graasden koeien.
Ze lagen herkauwend onder een boom en sloegen muggen weg met hun staart.
Bryanna was nooit bang als er koeien in de buurt waren.
Ze graasden in het wilde veld, maar ze hoorden bij het dorp.
Bryanna liep met grote stappen door het gras.
Het rook naar hooi en kriebelde aan haar benen.
Bryanna bukte zich om te krabben.

Toen ze opkeek, zag ze dat ze niet meer alleen was.
Bij de koeien stond een jongen met een stok.
Hij had blond haar, dat rood leek in het late zonlicht.
Zijn kleren waren oud en zijn voeten bloot.
Hij sloeg met de stok op de rug van de koe.
De koe sloeg terug met haar staart en keek even om.
De jongen rende lachend weg.
Het klonk niet of hij plezier had, vond Bryanna.
De lach leek op die van Kael, wanneer hij om zichzelf
lachte.
De jongen kwam terug en sloeg de koe nog eens.
En opnieuw en opnieuw.
Net zo lang tot het beest het beu werd en log
overeind kwam.
De jongen danste om haar heen als een lastige mug.
‘Hee!’ riep Bryanna. ‘Je moet geen dieren pijn doen!’
De jongen bleef stilstaan.
Hij leek haar nu pas te zien.
Hij deed zijn mond open en Bryanna verzon alvast
een goed scheldwoord.
Als de dorpsjongens hun mond opendeden, was dat
meestal om te schelden.
Maar deze jongen zei niets.
Hij staaarde alleen maar, alsof hij nog nooit zoiets
vreemds gezien had als Bryanna.
Bryanna staaarde terug.

De jongen was klein, maar toch leek hij veel ouder dan zijn oude kleren.

Een oud mannetje zonder rimpels, met al zijn haar nog op zijn hoofd.

‘Hee,’ zei Bryanna zacht, maar verder kwam ze niet.

Moest het nu ‘Hee, jij’ zijn, of ‘Hee, meneer’?

De jongen dook in elkaar als een dier.

Toen gooide hij zijn stok weg en ging ervandoor.

‘Hee!’ riep Bryanna nu hard.

Ze rende achter de jongen aan, maar die was al aan de andere kant van het veld.

Op zijn blote voeten liep hij sneller dan een haas, sneller dan de wind.

En zeker sneller dan Bryanna.

‘Hee!’ schreeuwde ze hem achterna.

‘Je gaat naar de rivier, naar de groene heuvel!

Kom terug!’

Maar ook haar eigen voeten bleven lopen, alsof ze niet van haar maar van iemand anders waren.

Iemand die de weg naar de rivier en de groene heuvel al heel goed kende.

De jongen was nu bijna bij het water.

Bryanna zag hem in het rode avondlicht.

Hij sprong over de stenen aan de oever.

Zijn mond ging open en deze keer hoorde Bryanna hem iets roepen.

Zijn stem was nog vreemder dan zijn lach.
Hij leek op die van een vos of die van een uil.
Een vos en een uil die mensenwoorden kenden.
‘Kom mee, Brid.’
Dat kan niet, dacht Bryanna, dat kan ik helemaal niet hebben gehoord.
Maar haar voeten dachten niet na: die bleven lopen.
‘Wacht!’ riep ze, en: ‘Ik kom!’
Maar de jongen bleef niet wachten.
Hij sprong in het water en zwom naar de overkant als een hondje.
Toen Bryanna bij het water aankwam, verdween hij tussen het riet.
‘Ik ben Brid niet!’ schreeuwde ze hem na.
‘Dat is mijn grootmoeder.’
Maar tussen het riet bleef het stil.
Bryanna hoorde geen uil, geen vos en geen jongen.
Alleen nog haar eigen adem.
De jongen was verdwenen.
Het leek wel of hij van de aardbodem verdwenen was.